

vise sig, at Straf i det givne Tilfælde er ubeløst (saaledes paa Grund af Straffelovens § 35 og efter Omstændighederne § 36). I øvrigt er § 1 c affattet saaledes, at den passer saavel paa den nuværende Ordning efter Straffelovens §§ 35—37 som under en hvilken som helst Forandring af disse Paragrafer, særlig ogsaa med en ændret kriminel Lov. I Overensstemmelse med, hvad der oven for er anført om Lovforslagets Stilling til dette Spørgsmaal, nødvendiggør den foreliggende Affattelse ikke nogen Forandring af Straffeloven i saa Henseende, men den er fuldt forenelig med en saadan.

I § 2 angives den Aldersgrænse op ad, inden for hvilken Forsorgen kan etableres; den modsvarende Grænse — nemlig for Forsorgens Ophør — fremgaar af Reglerne i Affnit V.

Til § 3.

Uden for Tilfældene af Opdragelsesforsorg for de i § 1 angivne Børn har man ligesom Kommissionen anset det for at være af Betydning at forbeholde Skolemyndighederne Udgang til som en Art udvidet Skolelagt at træffe passende Forholdsregler over for fortsatte Skoleforsømmelser eller Forseelser i Skolen af skolepligtige Børn. Her til sigter § 3, medens de paa gældende Forholdsregler — der i øvrigt danner et naturligt Supplement til de i § 7 nævnte Forholdsregler af mildere Bestaaffenhed — nærmere omhandles i sit særlige Affnit (VI).

Til § 4.

Tanken om at lægge Myndigheden for de i § 1 a og b nævnte Tilfælde i Kommunens Haand er udsprungen fra Loven om Tilsyn med Plejebørn af 1. Marts 1895. Dannelsen af særlige Udvalg i dette Djemed er en ny og formentlig med Opgavens Omfang og Betydning stemmende Foranstaltning. Med Hensyn til Sammensætningen har man villet stille de kommunale Myndigheder saa frit som muligt, men har dog samtidig ment at burde medtage en særlig Hensiktsstilling om, at Plejebørnstilsynet søges repræsenteret i Udvalget, da et Samarbejde paa disse beflægtede Omraader sikkert maa anses ønskeligt. Loven om Tilsyn med Plejebørn tjener tillige som et Forbillede (jfr. dens §§ 3 og 6) for Udvalgenes Forhold til Overvåringen — Lovforslagets §§ 19 og 20 — og til private Kræfter — Lovforslagets § 7 Nr. 3 og § 22.

I Kjøbenhavn har man vel ment at kunne nøjes med eet Udvalg; men dette skal dog kun være et Centrum for en Flerhed af Kredsudvalg, hvorved man altsaa i Virkeligheden nærmer sig Kommissionens Tanke, hvad Forholdene her gøre nødvendigt. Særlig for

det Tilfælde, at en Borgmesters Tid ikke maatte strække til, har man tilføjet, at ogsaa en af Raadmændene kan være Formand for Hovedudvalget. Men i øvrigt har man ment, at det nærmere — særligt ogsaa med Hensyn til Kredsudvalgenes Organisation, Virksomhed og Forhold til Hovedudvalget — maa overlades til de kommunale Myndigheders Vedtagelse under Justitsministeriets Approbation.

Udgifterne ved de kommunale Udvalg blive ifølge § 36 at udrede af vedkommende Kommune.

Til § 5.

Her indeholdes Reglerne om de Myndigheder, der skulle tage Bestemmelse om Forsorgen med Hensyn til de forbryderiske Børn (§ 1 c). Til de gældende Regler om Udgang til Bortfald af Forsøgningen mod Børn under 15 Aar for begaaede strafbare Handlinger har man i Sns første Stykke føjet den ny vigtige Bestemmelse, at Straffesager mod saadanne Børn fremtidig ogsaa uden for København skulle behandles som offentlige Politisager i samme Omfang, som dette hidtil med Hjemmel i Loven af 11. Febr. 1863 § 2 har været Tilfældet i Kjøbenhavn, — en Regel, der ikke alene anbefaler sig ved den derved gennemførte Ensartethed for hele Landet, men ogsaa frembyder en i denne Forbindelse heldig Simplifikation af Ordningen med Hensyn til Baatalens Bortfald.

Den Fremgangsmaade, der vil være at følge uden for de under § 5, 1. Stykke omhandlede Tilfælde — altsaa dels med Hensyn til forbryderiske Personer mellem 15 og 18 Aar, dels med Hensyn til de forbryderiske Børn under 15 Aar, naar disse undtagelsesvis ikke falde ind under 1ste Stykke, — omhandles i Paragrafens 2det Stykke. Den effektive Gennemførelse paa dette Omraade af den i Lovforslaget omhandlede Forsorg søges sikret ved Børnedirektørens Virksomhed. Man har ved Siden heraf særlig overvejet det Spørgsmaal, om der ikke kunde findes en passende Grænse for Afslutning af Sager mod Personer mellem 15 og 18 Aar uden Baatale i lettere Former og med større Betryggelse for Ensartethed, end Tilfældet hidtil har været. Man erkender, at der gives visse Tilfælde — saaledes ved første Gang begaaet Vejlighedsstyveri eller ved Smaabedragerier, — der i og for sig egnede sig for en saadan Ordning. Ulemperne ved den nu bestaaende Tilstand bero dels paa, at der i Straffeloven paa dette Punkt mangler en til dens § 36 svarende Henvisning for Baatalemyndighederne til en lempelig Afgørelse i egnede Tilfælde, forbunden med opdragende Foranstaltninger — hvorfor det altid bliver mere tilfældigt, om Sag i saa Henseende rejsses —, dels paa, at Tra-